

do béžového polstrování, spadl zpět na sedačku a auto ho ještě jednou dvakrát konejšivě pohoupalo. Přeřadil, přišlápl plyn a rozjel další glissando. Pak si ale všiml odbočky mezi přerostlými tisy a rychle strhl volant doleva, za což si vysloužil troubení od auta z protisměru. Vjel na prašnou cestu někdejšího družstevního dvora, šterk zapraskal pod koly a zachrčel, když auto přibrzdilo v mírném smyku. Přibrzdilo, ale ne včas. „U tří mydlin!“ zaklel řidič. Levé přední kolo spadlo do kaňonu, který prostředkem cesty vymlely srpnové deště. „No to mě vomej!“

Večerní slunce babího léta poslalo po šikmém zadním okně auta odlesk přímo do očí chlapům na traktůrku, kteří už také dorachtali přes retardér. Karoserie v barvě lila na ně hrdě pomrkala. Řidič zapískal kačenkou, auto zahrabalo zadními koly, vyhoupllo se z díry a vydalo po cestě nahoru. Přestože se prodíralo prachem, vypadalo to, že od kol odlétávají bubliny. Hrnuly se po přední kapotě, přelévaly po předních i zadních dveřích, mýjely mřížku větracího systému vzadu na boku vozu a snad i odlétávaly za krátkou kapotou motoru a zůstávaly ve vzduchu jako kondenzační čára za letadlem.

U Mýdlárny

„Že vy se musíte postavit vždycky tam, kde potřebuju projít!“ mručel Ostrovský, zatímco balancoval s velkou krabicí v náručí. Třicátá šestá. Mezi kartonovými krabicemi od banánů, dřevěnými přepravkami od rajčat, krabicemi od poštovních balíků, od bot, počítačů, mandarinek i vzpomínek, to byla třicátá šestá a opět těžká krabice. Tomík právě v rohu

